

Huidige situatie van Christenen in Pakistan

Bro. Francis Nadeem OFM Cap.

Mariam Saddiqa Vice Province Pakistan

I. Algemene situatie van het land

De huidige situatie is uitermate slecht en angstig, niet enkel voor Christenen, maar ook voor de Moslims. De militanten worden elke dag sterker door hun netwerk te verspreiden doorheen heel het land. De

grootste groep van terroristen 'Taliban' is allianties aan het sluiten met verbannen militante groepen van Pakistan, zoals Lashkar-e-Tayyaba, Jaish-e-Muhammad en Lashkar-e-Jhangvi etc.

Hun doelwitten zijn leger, politie, geheime diensten van Pakistan en overheidsgebouwen. Veel van de hoge officieren van het leger, politici en zittende leiders staan op hun lijst.

Nu zitten ze achter de onderwijsinstellingen aan scholen, colleges en universiteiten. Ze raken deze instellingen met bomexplosies en ook zelfmoordaanslagen. Uiteindelijk werden alle onderwijsinstellingen van Karachi en Islamabad gedurende één week gesloten. In de provincie Punjab werden ze voor onbepaalde tijd gesloten. Kinderen en jongeren worden verplicht om thuis te zitten in wanhoop, angst en onzekerheid.

De handel gaat erop achteruit, buitenlandse investeringen verminderen en de inflatie is torenhoog. Er is een tekort aan basisproducten zoals bloem, suiker en andere levensmiddelen. Mensen worden ook geconfronteerd met een tekort aan nutsvoorzieningen zoals elektriciteit en gas; de kosten van deze nutsvoorzieningen worden bovendien onbetaalbaar voor de gewone man.

Na de moord op een senior politicus en hoofd van een Baluch tribe, Nawab Akbar Bugti, tijdens het tijdperk van ex-president van Pakistan, Pervaiz Musharraf, is de situatie ook erg gecompliceerd in Baluchistan. De mensen van deze provincie haten Punjabis en zij vervolgen hen. Ze hebben ook een campagne gelanceerd om bevrijd te worden van Pakistan en een aparte staat te krijgen.

De relaties met de buurlanden van Pakistan is ook ernstig verstoord. India verwijt Pakistan de terroristische aanslagen in Mumbai het voorbije jaar. Zij eisen nog steeds van Pakistan dat ze het hoofd van een aantal verboden islamitische groepen aan hen overleveren. Deze situatie is zeer kritiek en creëert spanningen tussen beide landen. De recente zelfmoordaanslag op een bijeenkomst van Iraanse Pasdaran-e-Inqlab in een stad aan de grens met Pakistan heeft ook tot een verre gaande verzuring tussen de twee overheden geleid. Iran verwijt Pakistan deze aanslag en eist dat hun leger de toestemming krijg om de jacht te openen op de militanten die verantwoordelijk zijn.

De terroristische groepen zijn zeer goed uitgerust en georganiseerd. Hun aanvallen op gevoelige instituten van Pakistan bewijst hun vermogen tot doelgerichte planning. Aan de andere kant lijkt de Pakistaanse overheid compleet te falen. Ze is niet in staat om de milities, bom- en zelfmoordaanslagen te stoppen. Alles blijft vastzitten in de 'planningsfase'.

II. De situatie van de Christenen

Christenen worden de laatste jaren veel slachtoffer van terrorisme. Ze leven voortdurend in de greep van angst, onzekerheid en discriminatie. Verschillende fundamentalistische Moslimorganisaties vervolgen hen sinds lang en ze laten geen enkele gelegenheid voorbij gaan om hen te vermoorden, hun huizen te verbranden, hun eigendom te vernietigen en hun bezittingen te stelen.

Verschillende incidenten vonden plaats in verschillende delen van het land het begon in Rahim-yar-Khan en bleef doorgaan in Shanti Nagar, Bahawalpur, Sangla Hill, Kasur, Faisalabad, Gojra, Islamabad/Rawalpindi, Peshawar, Sukkur, Karachi & Sambarial (Sialkot).

Al deze incidenten zijn het resultaat van een zeer goede voorbereiding. In al deze daden van wreedheid gebruiken de Moslimfundamentalisten de blasfemie wet¹ (Claus 295-C) als een fantastisch instrument. Hun strategie werkt zeer goed. De eerste stap is altijd het ontwikkelen van een VERHAAL en de jacht op een individu of een groep Christenen om hen te vangen in hun WEB door valse beschuldigingen van blasfemie tegen hen. Dit wordt een reden om Christenen te treffen en zelfs te vermoorden. Dan gaan ze naar moskeeën en kondigen door luidsprekers aan dat een Christen of Christenen blasfemie hebben gepleegd. Ze houden woedende toespraken en roepen de Moslims op om de Christenen aan te vallen. De Moslims komen onmiddellijk samen en starten hun actie onder de vlag van Jihad of vanuit de religieuze plicht om de Islam te beschermen.

Dat is een van de bedreigingen voor de Christengemeenschappen in Pakistan. Een ander gevaarlijk iets is dat gewone Moslims de blasfemie-wet gebruiken om hun persoonlijke rekeningen te vereffenen met de Christenen. Deze disputen zijn persoonlijk en hebben geen grotere oorzaken. De oorzaken van de geschillen zijn eerder banaal zoals een burenruzie tussen een Christen en een Moslim (ouder of kind) en dergelijke zaken.

De recente tragedie van Sambarial (Sialkot) was een gevolg van een liefdesaffaire tussen een Christen jongen en een Moslim meisje. De moeder van het meisje speelde een grote rol in het creëren van valse beschuldigingen van blasfemie tegen de Christen jongen. De Moslim-menigte brandde de kerk en de huizen van Christenen in de omgeving af en de jongen werd op mysterieuze wijze vermoord terwijl hij onder politiearrest stond.

De angst maakt dat Christenen niets kunnen weigeren aan Moslims, ze kunnen zelfs niet opkomen voor hun rechten en ze kunnen hun stem niet verheffen tegen welke vorm van onrecht ook die ze ondergaan door Moslims.

Een andere zware factor is dat de schoolboeken niets leren over de Christenen, erger nog, ze stellen de Christenen in een slecht daglicht. De haat dringt door in de harten van schoolkinderen en groeit zeer snel en Christenen worden beschouwd als ongelovigen en vijanden van de Islam. De schoolboeken zijn gevaarlijker dan de boeken van de madrassas (koran-scholen).

Een andere algemene opvatting is dat Christenen als buitenlanders en meer specifiek als Amerikanen beschouwd worden. De Christenen van Pakistan worden dus niet als Pakistani beschouwd. Het volk van Pakistan gelooft dat Amerika verantwoordelijk is voor de huidige onrust, het bloedvergieten en de vreselijke chaotische situatie in Pakistan. Dit is nog iets dat meer haat creëert ten aanzien van de Christenen in de harten van Moslims.

De Christenen van Pakistan leven onder miserabele omstandigheden. Aan de ene kant zijn er de Islamitische groeperingen die actief zijn tegen Christenen en aan de andere kant de gewone Moslims die geen kans onbenut laten om Christenen te raken.

De overheid van Pakistan slaagt er niet in om de Christenen te beschermen.

¹ De blasfemie-wet is een wet op Godslastering. Er staan zware straffen op het beledigen van de Profeet Mohammed, de Koran of andere Heilige Moslimzaken.

Onderstaand de rapporten over de recente aanvallen op Christenen van 30 juni tot 14 september 2009.

1. Aanval op een kerk in Bannu Cantt

Bannu ligt in NWFP. De aanval op de kerk vond plaats in de omgeving van Cantt wat beschouwd wordt als een heel veilige regio. CLAAS kwam dit incident te weten door de geschreven pers en contacteerde onmiddellijk pater Ijaz; de verantwoordelijke van de aangevallen kerk.

CLAAS bereikte Bannu Cantt op 18 mei 2009 en ontmoette pastoor Ijaz. Hij vertelde het team dat hij afkomstig is van Gojra Faisalabad. Twee-en-een-half jaar geleden werd hij verantwoordelijk voor de St. George Grecian Church, Bannu Cantt. Deze kerk valt onder de Peshawar Diocese. Hij vertelde dat hij ongeveer honderd kerkleden heeft.

Pastoor Ijaz vertelde dat de Christengemeenschap zeer verontrust is over dit incident. Hij vertelde het team dat er verbouwingswerken bezig zijn in de kerk, maar dat ze nog steeds in gebruik is. Op zondag 10 mei 2009 ging hij voor in de viering, alles verliep normaal, niks ongewoons. Op dinsdagmorgen wanneer de bouwvakkers de kerk openden waren ze verbijsterd om te zien dat de kerk geplunderd was. Alles in de kerk was ofwel vernield of verbrand. Het altaar was erg vernield, de Bijbel en andere Heilige boeken waren verbrand. Het kruis op het altaar was aan stukken gesmeten, de muziekinstrumenten waren vernield. De werkmannen informeerden onmiddellijk pastoor Ijaz. Hij zei dat hij zijn ogen niet kon geloven toen hij de kerk binnenging. Hij was geschokt en verdrietig door wat hij zag. Hij zei dat de aanvallers niet alleen het meubilair en Heilige boeken hadden beschadigd, maar ook waren ingebroken in de wasruimtes.

Hij vertelde verder aan het team dat deze kerk gebouwd werd door Britse Christenen in 1857 en één van de kerkmuren had een gedenkplaat met de naam van de schenker; om hun disrespect en haat te uiten bedekten de indringers de naam met cement. Hij zei dat hij de lokale politie informeerde over het incident door middel van een geschreven aanvraag. Er werd een zaak geopend tegen onbekenden in het politiebureau van Bannu Cantt. Hij zei dat de politie vroeg om niets te verwijderen of te veranderen in de kerk om geen bewijsmateriaal te vernietigen.

Wanneer CLAAS vroeg of Pastoor Ijaz iemand verdenkt zegt hij dat hij met niemand ruzie heeft noch persoonlijk, noch professioneel. Hij zegt dat de kerk aangevallen en gevandaliseerd werd om de vrede binnen de Christengemeenschap in Bannu te verstoren.

Bevindingen van het team:

1. De politie is nog niet begonnen met het onderzoek.
2. De Christenen in Bannu leven in constante angst, onzekerheid en lijden onder de onzekerheid die ze ervaren in hun eigen land.

Het team gelooft dat deze aanval op de kerk een direct gevolg is van de groeiende controle van fanatieke religieuze groepen wiens enige doel is om de vreedevolle gemeenschappen aan te vallen om hen volledig te kunnen controleren.

3. Extremisten vallen een Christelijke wijk in Karachi aan.

Karachi: Op 22 april 2009 vielen een aantal extremisten een Christelijke wijk Tiasar Town aan, (Khuda ki Basti) in Karachi. Vier personen raakten gewond, zes huizen werden afgebrand. Het incident volgde na het bekladden van muren in de Christelijke wijk een dag eerder, inclusief een kerkmuur. De tekst luidde: 'De Taliban komen eraan'. 'Lang leve de Taliban' en 'Wees bereid om Jazia (belasting voor niet-Moslims) te betalen of omar de Islam'.

Op ochtend van 22 april toen een aantal Christenen de opschriften probeerden te verwijderen werden ze aangevallen door Moslims, etnische Pathanen die tegenover de Christelijke wijk wonen. Ze hadden vuurwapens bij zich. Bij deze aanval sloegen ze Christen mannen en vrouwen en openden ze het vuur, waardoor Mr. Qudoos Masih gewond raakte. Hij kreeg een kogel in z'n linkerarm.

De gewapende mannen kwamen terug rond drie uur in de namiddag. Deze keer vielen ze aan met zware wapens, waaronder automatische geweren. Twee jonge Christenen werden gewond. Irfan Masih (11 jaar) kreeg een kogel in het hoofd wanneer hij naar buiten keek. Hij overleed in het hospitaal op 27 april. Imran George (24 jaar) werd in zijn nek geschoten.

Intussen staken medeplichtigen de huizen van de Christenen in brand. De huizen van Mr. Shehbaz Masih, Mr. Riyasat Masih en Mr. Rehbar Masih werden in de as gelegd. Mr. Rehbar verbrandde zijn rechterarm. Een aantal Bijbels werden eveneens verbrand. Later werden de paramilitaire eenheden verwittigd en zij brachten de situatie terug onder controle.

Sommige politieagenten van Surjani Town Police Station waren aanwezig op de plaats van de incidenten maar zij deden niets om ze te verhinderen. De politie verklaarde dat er van beide kanten geschoten werd verrassend genoeg werden alleen Christenen gewond. Volgens de media werden vijf Moslims ter plaatse gearresteerd ze waren allemaal gewapend.

Er leven ongeveer 700 Christenen in de omgeving van Tiasar Town, die deel uitmaken van de Katholieke St. Jude parochie in Karachi. De families werden uit de binnenstad geleid en hervestigd in de buitenwijken van Karachi. De overheid voorzag publieke voorzieningen en grond als compensatie voor deze families.

Het inpikken van land kan een motief zijn achter dit incident. De Christelijke inwoners van Khuda Ki Basti, wat 'Nederzetting door God' betekent in het Urdu, zijn arme arbeiders en dagloners.

3. Moslims vallen huizen van Christenen aan in Bahmani (Kasur).

[http://new.asianews.it/files/img/PAKISTAN_\(F\)_0702_-_Muslims_attacked_100_Christian_homes_after_alleged_blasphemy_\(350_x_294\).jpg](http://new.asianews.it/files/img/PAKISTAN_(F)_0702_-_Muslims_attacked_100_Christian_homes_after_alleged_blasphemy_(350_x_294).jpg)**Kasur:**

Een menigte van zo'n 600 personen viel een honderdtal woningen van Christenen aan in Bahmani, een stad in Kasur een district van Punjab. De Nationale Commissie voor Gerechtigheid en Vrede (NCJP) van de Katholieke kerk in Pakistan rapporteerde over het incident, ze zegden dat het geweld grote schade toebrengt aan een heel aantal huizen. De aanvallers stolen ook waardevolle voorwerpen als juwelen en geld.

Het incident vond plaats toen een geestelijke in een lokale moskee de Christenen beschuldigde van blasfemie. Hij zette zijn mede-Moslims er toe aan om de Christenen aan te vallen. Volgens de NJPC ligt de ware reden voor de aanval echter elders, in gebeurtenissen van de dag ervoor.

NCJP-lid Irfan Barkat vertelde aan *AsiaNews* dat de problemen begonnen op maandag toen twee mannen een Christen en een Moslim ruzie kregen. De Moslim, Muhammed Riaz, reed op zijn fiets en kwam op het pad van Sardar Masih, een 38 jarige Christen die daar reed met zijn tractor. Toen Masih aan Riaz vroeg om hem te laten passeren, weigerde deze en daar begon een ruzie om tussen de twee mannen. Later ging de Moslim naar zijn religieuze leider, zeggende dat de Christen blasfemie had gepleegd.

De volgende nacht bestormden Moslims de Christelijke wijk, ze vielen zo'n 100 huizen aan, waarvan ze sommigen bestookten met brandbommen. Een menigte van 600 Moslims vielen de Christenen aan met stokken en zuur en barricadeerden de straten met brandende auto's, brommers en elektriciteitsmeters.

Een comité van zes Christenen en Moslims kwam samen om de situatie te ontmijnen en te zoeken naar manieren om de relaties tussen de gemeenschappen te herstellen. Ze zetten een deadline van vier dagen om tot een oplossing te komen.

Incidenten zoals deze in Bahmani komen frequent voor in de Punjab provincie. Meestal wordt geweld door Moslims gerechtvaardigd door de 'zogenaamde' slachtoffers van blasfemie te beschuldigen.

Volgens de NCJP werden in totaal 892 mensen beschuldigd van blasfemie sinds 1986.

4. Blasfemie-zaak geregistreerd tegen een jonge Christen in Faisalabad

De Christelijke gemeenschap beleefde een harde tijd op 1 juli 2009 toen er geruchten werden verspreid dat een jonge Christen pagina's van de Koran had verbrand.

Maulana Nasir, Ahmed van Masjid Anwaar-e-Madina kondigde aan dat een Christen op heterdaad betrapt werd terwijl hij pagina's uit de Koran verbrandde en dat de Moslims verplicht zijn om hem aan te pakken.

Deze oproep veroorzaakte onmiddellijk woede bij de Moslims en ze kregen de beschuldigde, Imram te pakken. Ze sloegen hem genadeloos in elkaar. De politie arriveerde en arresteerde Imram en zette hem in de gevangenis.

De woedende menigte van Moslims declameerde anti-Christelijke slogans en eisten dat de jonge Christen aan hen zou worden uitgeleverd om volgens de Sharia bestraft te worden.

Christenen werd gevraagd om kalm te blijven en te bidden dat onze almachtige God recht mag doen geschieden voor deze onschuldige.

5. Geweld tegen Christenen in Korian en Gojra

In de nacht van 30 juli 2009 viel een menigte een Christelijke gemeenschap aan na de beschuldiging van blasfemie door Mukhtar Masih, Talib Masih en zijn zoon Imran Masih van Korian (7 km van Gojra), district Toba Tek Singh. De gewelddadige menigte plunderde hun bezittingen, gewapende mannen staken 57 huizen van Christenen in brand, inclusief de kerk en religieuze symbolen. Op 1 augustus 2009, viel een menigte (ongeveer 1500 Moslims) een Christelijke kolonie aan in Gojra stad als reactie op vermeende ontheiliging van de Heilige Koran in Korian stad. 7 Christenen waaronder drie vrouwen en twee kinderen werden levend verbrand, hun bezittingen werden geplunderd en 68 huizen werden in de as gelegd.

Op 24 juli 2009 vond er een trouwceremonie plaats (Mehndi Function) van een Christen in Korian Chak 362 J/B, Tehsil Gojra, District Toba Tek Singh in de provincie Punjab. Tijdens de ceremonie gooiden sommige kinderen papieren in de lucht om te vieren. Sommige Moslims verzamelden het papier en beschuldigden drie Christenen Mukhtar Masih, Talib Masih en zijn zoon Imran Masih ervan papieren te verscheuren met verzen uit de Heilige Koran op de trouwceremonie

Op 25 juli 2009 werd Talib Masih tijdens een vergadering van Moslims en Christenen opgeroepen om zich te verontschuldigen over het incident en daarmee was het opgelost. Toch riepen op 30 juli 2009 de moskeeën van Korian en nabijgelegen dorpen op om de Christelijke gemeenschap aan te vallen omdat ze mensen die beschuldigd werden van blasfemie zouden beschermen. Na deze aankondigingen vluchtten de meeste Christelijke families uit hun huizen uit veiligheidsoverwegingen.

Om 8 uur verzamelde zich een grote menigte Moslims, ze scandeerden slogans tegen Christenen en blokkeerden Gojra Faisalabad Road om reddingsoperaties tegen te houden. De gewapende menigte vielen huizen van Christenen aan, 57 huizen werden in de as gelegd, hun bezittingen zoals T.V., fietsen en dergelijke werden geplunderd. De aanvallers ontheiligden ook twee kerken en religieuze boeken.

Op 31 juli 2009 werd er een zaak geregistreerd (FIR No: 429, u/s 148/149/153-A/295/380/436 PPC 7ATA) tegen 21 verdachte personen en honderden onbekenden die 57 huizen afbrandden en de bezittingen plunderden.

Op de avond van 31 juli 2009, kondigde Ulema aan vanuit de Moskee dat er een staking moest komen tegen het incident van de ontheiliging van de Koran door Christenen, en vroeg de Moslims om samen te komen bij Malkanwala Chowk in Gojra. Op 1 augustus 2009 om 9 uur werd er een protestmars gehouden tegen de veronderstelde ontheiliging tot aan de nabije Christelijke wijk. De betogers bekogelden de Christenen met stenen en staken het huis van Riaz Masih in brand. De Christenen gooiden terug met stenen en openden het vuur om de razende menigte uiteen te jagen en om te voorkomen dat ze de Christelijke wijk konden binnendringen. Ze wilden voorkomen dat er gemoord en geplunderd zou worden. Hierdoor raakten er enkele Moslim-betogers gewond. Tijdens dit incident vluchtten vele Christelijke families de wijk uit om hun leven te redden. Anderen sloten zichzelf op in hun huizen.

Om 14 u werd de menigte geleid door een aantal gewapende en gemaskerde mannen (ze behoorden tot een verboden religieuze organisatie Sipah-i-Sahaba). De aanwezige politiemannen deden geen enkele poging om de menigte te controleren en de betogers vielen de Christelijke wijk binnen. Ze vielen de Christenen aan, zetten 68 huizen van Christenen in lichterlaaie, zes Christenen werden levend verbrand en Hameed Masih werd vermoord door een vuurwapen, de bezittingen werden geplunderd (geld, gouden juwelen, T.V., air conditioners, computer etc), twee kerken werden geplunderd.

De doden werden geïdentificeerd, het waren Hameed Masih (75) s/o Punno Masih, Akhlas (40) s/o Hameed Masih, Asiya Bibi (22) w/o Mohsin Masih, Asifa Bibi (30) w/o Almas Masih, Umia Bibi (10) d/o Almas Masih, Musa (7) s/o Almas Masih and Parveen Bibi (50) w/o Victor Masih.

Op 2 augustus 2009, blokkeerden lokale Christenen, families van slachtoffers in de Punjab provincie, Christelijke geestelijke en politieke leiders en mensenrechten activisten de Multan-Faisalabad spoorweg gedurende een aantal uren door de doodskisten van de vermoorde mensen op de spoorweg te zetten. Ze protesteerden tegen de aanvallers en eisten F.I.R. (?) tegen hen voor de brutale moorden op Christenen en voor het afbranden van hun huizen.

Het protest eindigde pas toen een zaak werd geregistreerd (FIR No: 462, u/s 302/148, 324/149, 436/295, 380 PPC 7ATA) tegen 17 personen en 800 onbekenden, voor het afbranden van 68 huizen en de moorden op 7 Christenen. Later vond de begrafenis plaats in de katholieke kerk van Gojra de lichamen kregen hun laatste rustplaats op een lokaal kerkhof.

Analyse van de situatie

Pakistan maakt een heel kritieke periode mee, in het bijzonder in de strijd tegen het extremisme. Er is militaire actie in de Noord Westelijke grensprovincie en in de tribale gebieden (Swat, Malakand, Zuid-Waziristan en Bannu district). Een aantal Internally Displaced Persons (inlandse ontheemden) zijn teruggekeerd naar hun huizen in Swat, de operatie heeft kleine vooruitgang gebracht in het uitroeien van het kwaad van het religieuze extremisme.

Daarom werden de militaire operaties onaangekondigd uitgebreid in de gebieden rond Khyber en Karam.

De benadering die het establishment in Pakistan gebruikt heeft twee stromingen; de eerste is dat het een terrorisme niet gebonden is aan administratieve grenzen. De militante groeperingen hebben hun rekruteringscentra, hun economische en financiële steun is wijdverspreid in alle provincies in het bijzonder in delen van Punjab, zowel in het Noorden als in het Zuiden. Dit op de plekken waar grote militante groeperingen en verbannen groepen, die belangrijke spelers waren in oorlog en strijd lust in Afghanistan en Kashmir, zich bevinden. De militanten hebben hun supporters onder de religio-politieke partijen; bovendien zijn er groepen die zich specialiseren in haatcampagnes tegen andere religies en sektes en die sympathie cultiveren voor het extremisme. Deze groepen houden zich ook bezig met het evangeliseren van niet-Moslim burgers en creëren 'born-again Moslims'. Daarbij gebruiken ze ook onfatsoenlijke middelen die schadelijk zijn voor het culturele en sociale leven, segregatie en onderwerping van vrouwen en religieuze minderheden. Zo'n aanpak heeft z'n beperkingen.

De tweede stroming in de aanpak betreft een beperkte focus op remediërende maatregelen. Extremisme heeft z'n wortels in het samenlevingsmodel en religieus discriminerend beleid. Het establishment en de verkozen regering hebben wetten zoals de blasfemiewet (Sections 295 B, C and 298 A, B, and C of Pakistan Penal Code) die voorziet in zware straffen voor 'beledigingen' aan Heilige personen, de Koran en de profeet van de Islam. De Pakistaanse overheid moet denken aan een oplossing die verder gaat dan een militaire strategie – de situatie vraagt een revisie van het volledige staatsysteem- een socio politiek hervormingspakket.

De gewelddadige aanvallen die startten in Maart 2009, suggereren dat militanten hun strategie hebben gewijzigd na de militaire operaties. Verschillende Taliban groepen begonnen grote Jazia of belasting van niet-Moslims te eisen in regio's die zij in hun macht hadden in NWFP (zie kaartje). Leden van Sikh,

Hindu en Christelijke gemeenschappen werden gekidnapt voor losgeld en vrijgelaten nadat er zwaar voor hen werd betaald.

De moord en slachting in Gojra is geen geïsoleerd incident maar een fenomeen dat al een tijdje bestaat. In maart 2009 stierf een vrouw in Gujranwala na een aanval op de kerk. In april was er de aanval op een kerk en Christelijke wijk in Taiser Town, in Karachi werd er een jongere vermoord en verschillende anderen gewond door geweervuur. In juni werden 57 huizen vernield in Kasur, een stad 40 km ten zuiden van Lahore.

Naast het feit dat politie en administratie er niet in slagen om te reageren tegen de aanvallen op Christenen, ondanks voorafgaande verwittigingen van spanningen en geruchten, is het ook een trend dat de schuldigen nooit berecht werden na zware gewelddadige aanvallen op minderheden in Shantinagar (1997), Sangla Hill (2005), Sukkur (2006) en andere plaatsen.

De effecten van de blasfemiewet op de samenleving kregen nooit de nodige aandacht. De incidenten van de voorbije 20 jaar hebben laten zien dat Moslims ook slachtoffer geworden zijn van deze wetten en dat ook zij geleden hebben onder niet-bewezen aanklachten; de situatie vraagt dan ook een serieuze lange termijn remedie.

Het is tijd dat de federale overheid serieus overweegt om de wetten tegen godslastering in te trekken. Het is een instrument dat haat creëert, en misbruik van religie en wetgeving in de hand werkt. De provinciale overheid moet tonen dat ze moedig is en zorgen voor de uitroeiing van het religieuze extremisme. Het is algemeen geweten dat de militante groepen hun basis hebben in Punjab en dat ze daar even gevaarlijk zijn als in andere delen van het land. Daarom moet er een alomvattend beleid en strategie worden uitgewerkt door de overheid van Punjab om een einde te maken aan haatboodschappen door affiches, graffiti, pamfletten en toespraken gericht tegen andere religies en sektes.

6. Kerk aangevallen, jongere beschuldigd van godslastering en vermoord in hechtenis in Sambrial (Sialkot)

Jathekey, Sialkot: Jathekey is een oude stad met een populatie van 3000 Moslims en 300 Christenen op ongeveer 2 km van Sambrial. Beide gemeenschappen leefden vreedevol er was nooit eerder sprake van incidenten.

Op 11 september 2009 werd bekend dat er een incident plaats had gevonden vergelijkbaar met het Gojra-incident in Jathekey, Sambrial, waar een kerk in de as werd gelegd en de levens en bezittingen van de Christenen in gevaar waren. Dit horende haastten DPO Sialkot, Waqar Ahmed Chowhan samen met SP onderzoeker Athar Ismael zich naar die plaats. Ze vonden de kerk die in lichterlaaie stond. Een brandweerbrigade was opgeroepen, zij slaagden er uiteindelijk in het vuur te doven.

Toen hen werd gevraagd wat er aan de hand was fabriceerden een aantal lokale Moslims een verhaal. Volgens hen was een lokaal meisje, Hina d/o Asghar Ali op weg naar Madrassa met de Heilige Koran in haar handen toen een lokale Christelijke jongen, Robert Fanish, haar onderschepte en haar dwong met hem mee te gaan. Toen ze weigerde werd de jongen woedend, trok de Heilige Koran uit de handen van het meisje en smet hem in de nabije gracht. Deze scene maakte de jonge Moslims razend zeker Shabab-i-Milli jongeren die zich onmiddellijk verzamelden en de kerk in brand staken.

Maar de buurtbewoners spraken dit verhaal compleet tegen en verklaarden dat dit compleet verzonnen was. Zij vertelden de feiten achter het hele incident en verklaarden dat het het gevolg was van de liefdesaffaire tussen Fanish en Hina. Ze kwamen er achter dat Hina en Fanish al een hele tijd verliefd waren en af en toe stiekem afspraken.

Eerder, op de dag van het incident besprak de moeder van het meisje de materie met een lokale Qari (een man die voorleest uit de Heilige Koran) en zijn vrouw. Onmiddellijk nadat hij dit verhaal hoorde verkondigde de Qari door de luidsprekers van de lokale Moskee de Christenen de Koran hadden ontheiligd. Dit nieuws verspreidde zich als een lopend vuurtje en een menigte van Moslims verzamelde zich in Jathekay. Mensen verzamelden zich ook in Bhopalwala na het vrijdaggebed dat werd geleid door een Moslim geestelijke, Hafiz Sabir Ali. Hoge politie-officieren kwamen ter plaatse om de situatie onder controle te krijgen.

Vrouwelijke handlangers van de menigte gooiden echter olie op het vuur en vroegen hun mannen om de Christenen te vermoorden en om de stukken van hun dode lichamen aan de honden te voederen. De Moslims werden opgeroepen om elke Christen te doden en ze sloegen de pastoor in mekaar die op het nippertje wist te ontsnappen. De woedende menigte wist de vader van Fanish te pakken te krijgen, Mr. Riasat. Ze folterden hem en gaven hem toen aan de politie. De kwade menigte eiste de onmiddellijke arrestatie van Fanish Robert.

Tegen 3pm verzamelde een andere enorme menigte van Moslim fanatici zich uit aanpalende dorpen en steden, ze begonnen anti-Christelijke slogans te scanderen. Veel Christen gezinnen, mannen, vrouwen en kinderen sloten zichzelf urenlang op in hun huizen. Hongerige en dorstige kinderen en baby's begonnen te wenen. De razende menigte omsingelde hun huizen en vielen hen meedogenloos aan met rotsen en stenen. De politie keek hulpeloos toe.

Volgens DPO Sialkot, Waqar Ahmed Chowhan, werd Fanish gearresteerd om 2u30 in de ochtend en werd hij nadien naar Daska Kutchery gebracht. Ooggetuigen zegden dat Fanish publiek gemarteld werd in de gevangenis van Kutchery. Hij werd ervan beschuldigd het meisje te hebben lastig gevallen en de blasfemiewet te hebben overtreden door de Heilige Koran te beledigen. Later werd hij overgebracht naar de gevangenis van Sialkot.

Hoewel er ook een klacht werd geregistreerd tegen de Moslim aanvallers voor het afbranden van de kerk, de bijbels en andere religieuze artefacten werd er tot op vandaag geen verdere actie tegen hen ondernomen.

Anonieme bronnen verklaarden dat het vernielde kerkgebouw in Jathekay door de overheid was verzegeld. Maar nu, dankzij inspanningen van Akram Masih Gill, MNA, werd de kerk heropend voor reparatie en renovatiewerk.

7. Rapport over een blasfemiezaak in Islamabad

Lahore: Rapport door (CLASS)-Emmanuel Masih s/o Sardar Masih leefde de afgelopen 22 jaar samen met zijn familie in Karachi Company H No. 4 Blok No. 4 Sector G 9/2 een wijk in Islamabad. Hij was lasser van beroep maar begon 20 jaar geleden een eigen zaak 'Danish Steel Workshop' in Tariq Market Street nr.

14 sector F-10/2 Islamabad. Er werkten vijf arbeiders in zijn zaak. Mahfooz 29 jaar oud werkte er anderhalf jaar, Shabeer 30 jaar oud, werkte er 6 maanden, Khadam 24 jaar oud werkte er een jaar, Shaukat 16 jaar werkte er 7 maanden en Rizwan 15 jaar werkte er vier maanden.

Emmanuel Masih was heel vriendelijk en zorgzaam voor zijn personeel en behandelde hen altijd goed. Hij werd gerespecteerd door de eigenaars en uitbaters van de winkels op de markt. Hij was 3 jaar verkozen als President van de handelsunie van Islamabad. Al de leden van de unie werkten graag met hem samen en ze hielden van hem.

Emmanuel las graag informatieve boeken over religies. In augustus kreeg hij een Islamitisch boek van een Moslim vriend waarin hij een verhaal las over de profeet Mohammed in een Islamitisch religieus boek over het huwelijk van de profeet samen met de vrouw van zijn geadopteerde zoon. Emmanuel besprak dit met zijn arbeider Mehfooz en vroeg hem of hij kon navragen bij een religieus leider of dit al dan niet waar was. Emmanuel was geschokt over het feit dat een man kon trouwen met zijn schoondochter.

Mahfooz ging naar de Moskee Jamia Ishan-bin-Sadit nabij de markt en vroeg Qari Raheem over het huwelijk van de Profeet met de vrouw van zijn geadopteerde zoon. Hij vertelde ook aan Qari Raheem dat Emmanuel wou weten of dit verhaal al dan niet klopte. De Qari waarschuwde Mehfooz dat zo'n vraag serieuze consequenties kon hebben en berispte Emmanuel voor het beledigen van de Koran en het vernederen van Mohammed.

Ongeveer een maand later, op 11 september 2009 na het Vrijdaggebed deed Qari Raheem een aankondiging door de luidsprekers van de Moskee waarbij hij Emmanuel Masih beschuldigde van het beledigen van de Islam en het vernederen van Profeet Mohammed. Er waren ongeveer 300 Moslims aanwezig bij het Vrijdaggebed. Ze kwamen naar de werkplaats van Mohammed en vroegen naar hem omdat ze hem terplekke wilden vermoorden. Gelukkig was Emmanuel niet aanwezig. Zijn jongere broer werd gebeld op zijn GSM en vernam het nieuws van de aankondiging in de Moskee en Moslims die zich verzameld hadden in zijn winkel. Hij informeerde Emmanuel dat de Qari hem beschuldigde van het beledigen van de Islam en de Profeet Mohammed en verbood hem om naar de winkel te komen omdat de menigte heel agressief waren en hem zouden willen vermoorden.

Toen Emmanuel Masih dat alles hoorde nam hij zijn gezin mee naar het huis van verwanten. 's Avonds kwam Mehfooz naar Emmanuel Masih en vertelde hem over het incident. Hij vertelde hem ook dat de winkel was gesloten en dat alle werknemers zich uit de voeten hadden gemaakt. Qari Raheem was gearresteerd door de politie van Shalimar Station in Islamabad vanwege de aankondiging in de Moskee.

Op 12 september 2009 informeerde Emmanuel's arbeider Shabeer hem per telefoon dat Qari Raheem vrijgelaten was door de politie, maar dat de politie aan het onderzoeken was waarom de Qari de oproep had gedaan. Hij waarschuwde hem ook dat er een zaak tegen hem was geopend.

CLAAS (Center of Legal Aid Assistance and Settlement) biedt hem alle hulp die hij nodig heeft onder de beschutting van Joseph Francis nationale directeur van CLAAS.

8. Antwoord van de Kapucijnen in Pakistan

Capuchins of Pakistan leverden veel inspanningen en speelden een vitale rol om alle nodige hulp en assistentie te geven aan de slachtoffers.

I. Morele Steun

Een aantal van onze Kapucijner broeders haastten zich naar de plaats van het onheil op het moment dat het nieuws hen bereikte. Onder hen Nasir Gulfam, John Joseph en Khurram Shahzada. Zij gaven morele steun tijdens deze immens moeilijke tijden, vol zorgen en verdriet. Ze deelden hun sympathie en brachten tijd door met de familieleden van de slachtoffers.

II. Financiële Steun

Rev Fr. Abid Habib, vice-provinciaal van de kapucijnen in Pakistan verstrekt financiële hulp aan de slachtoffers van Gojra en Sialkot namens Marriam Siddeeqa vice provincie, Pakistan. Bovendien verzamelden onze broeders kapucijnen die werkzaam zijn in verschillende parochies donaties bij hun parochies en gaven die aan de getroffen families van Gojra, KORIAN en Sambarial."

III. De rol van de Nationale Raad voor Interreligieuze Dialoog (NCID)

Onder de leiding van Fr. Francis Nadeem, OFM Cap., speelde NCID een belangrijke rol. Fr. Nadeem en zijn team bezochten niet enkel de plekken des onheils, maar organiseerden ook protestmanifestaties en persconferenties in Lahore en Sialkot. De vice provincialen van de Dominicanen en de Kapucijnen namen ook deel aan de persconferenties. Een aantal Moslims, Hindu en Sikh leiders zegden ook hun volledige steun toe en sloten zich aan bij de manifestaties en persconferenties. Samen verheffen ze hun stem tegen de brutale daden van Moslimfundamentalisten en veroordelen ze hen streng voor deze strafbare feiten.